

הדלקת נרות: 16:03

צאת השבת: 17:14

מוצ"ש לר"ת: 17:48

הזמנים לפי אופק ירושלים

שבת
שלום!

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הרה"ג אבנר קוזאס שליט"א

ביחד

אל תשברי לו את המילה

כל גבר מטבעו מרגיש שהוא המנהיג של הבית. הרגשה זו נובעת מעצם בריאתו, כמו שלמדנו קודם - "וְהָיָה יְמִשְׁל בְּךָ". ומכיוון שהוא הקפטן בבית והוא מרגיש בעל הבית, צריך להזהר מאד שלא לפגוע לו בתחושה זו. כשפוגעים לו בתחושה זו, הוא עלול לאבד שליטה על הגה ההנהגה. וכשלוקחים לגבר את המושכות מן הידיים הוא מרגיש חסר אונים, חולשה נפשית ולפעמים אפילו מיותר.

אחד מהגורמים להרס הדימוי העצמי שלו הוא - שלא ממלאים את בקשותיו. ההרגשה של "הוא אָמַר וְיָהִי" נוסכת בו תחושת בטחון ונותנת לו כח לתפקד כמנהיג של הבית, דבר שבריא מאד לחיי המשפחה ולתדמיתו כאבא, כבעל וכמורה דרך. לכן גברת, תשתדלי מאד למלא את רצונותיו ולא להתעלם מבקשותיו.

לצערי הרב ישנן נשים רבות שלא רגישות לעובדה זאת ושוברות לו את המילה. הוא טרם ביקש דבר כלשהו, וכבר מרחוק היא עושה לו תנועות עם האצבע - לא, לא, לא, לאאאא...

ישנן נשים ששוברות לו את המילה באופן שיטתי. לדוגמא:

היא שואלת אותו: מה אתה רוצה לשתות? והוא משיב: קפה!

והיא אומרת לו: לא! ... תה!

אם נשאל אותה: למה את עונה כך?

היא תשיב: הוא לא יודע מה שהוא רוצה...

גברת יקרה, אם רצית לעשות לו תה, תגישי לו אותו מיד. אל תתני לו להחליט ואחר כך תשברי את החלטתו. התנהגות כזו מעליבה אותו ופוצעת אותו, והוא גם נהיה קצת מסוכן (כי קשה לצפות מה יהיו תגובותיו של אדם פצוע). לעולם אל תסרבי לבעלך, תתרגלי לומר לו 'כן', 'בסדר', ותיווכחי שהכל זורם.

כשהוא בא הביתה ומבקש בקשה, תאמרי לו מיד: אין בעיה.

ואחרי זה תעשי מה שאת רוצה...

ההמלצה להתנהגות כזאת היא בגלל שגבר לא תמיד זוכר בבירור מה הוא ביקש.

לכן טוב שאשה תהיה כנועה, ולא תמרוד בבקשות בעלה אפילו שהן לא כל כך נראות לה. לא כל בקשה שהבעל מבקש, צריכה חקירה ודרישה מהיכן היא נובעת, איזה חסכים היו לו בילדותו או איזה שריטות הוא נושא איתו. עצם זה שהוא ביקש, כבר מחייב את קיום רצונו, ובפרט כשה עושה לו נחת רוח.

(כמובן שאם הבעל דורש לעשות דברים לא סבירים או שהם נגד כל החוקים והמוסכמות או תובע לעשות דברים מסוכנים, אז אסור לשמוע בקולו).

אמרו חז"ל: 'אין לך אשה כשרה בנשים אלא זו העושה את רצון בעלה!' חז"ל נתנו ציון מעולה וקראו 'קְשָׁרָה' לזאת ששומעת בקול בעלה וממלאת את רצונו. הם לא אמרו שאשה כשרה היא זו שמתנדבת בארגוני חסד או שמתפללת בלתי חסד, אלא זו שעושה נחת רוח לבעלה.

פרשת השבוע

שלוות הצדיקים

"וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען" אמרו חז"ל - ביקש יעקב ליישב בשלוה קפץ עליו רוגזו של יוסף. יעקב אבינו בחיר האבות עבר הרבה צרות במשך חייו. הצרות כולן רמוזות במילה - "וישב", באות השניה של הצרה. ו- יוסף. י- דינה. ש- עשו. ב- לבן.

ביקש יעקב אבינו "לקבל הפסקה" ולחיות קצת בשלוה מיד קפץ עליו הענין של יוסף ואחיו. אמר הקב"ה לא דיין לצדיקים שמוכן להם שלוה בעולם הבא ורוצים שלוה גם בעולם הזה?

כלומר, מטרת האדם בעולם הזה הוא לפעול לעשות ולתקן. כמו שכתוב בפרשת בראשית "...אשר ברא אלקים לעשות", יהודי צריך כל הזמן לפעול. כאן זה עולם העשייה.

ואדרבה ככל שהניסיונות רבים יותר כך האדם הופך להיות מעולה יותר. הניסיון גורם לאדם התרוממות ומיצוי כל הכישרונות והתכונות שלו, לכן ניסיון בא מהשרש - נס.

כלומר להתנוסס ולהתרומם. אם כן למה רצה יעקב ליישב בשלוה??? לשם כך נקדים הקדמה קצרה.

אדם הראשון בגן עדן חטא בחטא עץ הדעת אבל זה לא היה חטא ייחודי אלא מחולק לשלשה חטאים:

עבודה זרה: כששמע לנחש ולא לקב"ה. **שפיכות דמים:** שנאמר "ביום אכלך ממנו מות תמות" שנקנסה מיתה לעולם. **וגילוי עריות:** שאמרה חוה "הנחש השיאני ואוכלי" מלשון נישואין. אם כן יעקב אבינו טען לפני הקב"ה כבר תיקנתי את שלושת העבירות הללו.

כיצד תיקן זאת יעקב? עבודה זרה תוקנה בהתמודדות מול לבן שהיו לו תרפים, וגם היה רמאי ושקרן, ועבודת אלילים נקראת שקר.

גילוי עריות - תוקן ע"י הריגת אנשי שכם שחטפו את דינה ובאו השבטים וחילצו אותה משם. שפיכות דמים - תוקנה במפגש עם עשו שרצה להרוג את יעקב ובסוף נפרד ממנו לשלום.

לפיכך ביקש יעקב ליישב בשלוה, אמר לו הקב"ה אבל חטא לשון הרע עדיין לא תוקן! מיד כתוב על יוסף "ויבא יוסף דיבתם רעה אל אביהם", הוצאת דיבה היא חלק מלשון הרע.

מיד יעקב אבינו ניגש לתקן גם את זה שציווה ליוסף "לך נא ראה את שלום אחיך... והשיבני דבר".

פירש הבית ישראל מגור לך ותראה במה אחיך שלמים וטובים 'והשיבני דבר' כלומר תשוב מדיבור לשון הרע שאמרת. אבל כולנו יודעים שיוסף יצא לשליחות ולא חזר כיון שנמכר להיות עבד במצרים. כה היו מעשי אבותינו הקדושים שפעלו בכל כוחם להרבות שלום ושלוה בעולם.

שבת שלום ומבורך
אבנר קוזאס

אבי ראה את חברו, איציק, עומד על משקל ומנסה בכוח "להכניס" את הבטן פנימה... אבי: "להכניס את הבטן לא באמת משנה את המשקל, אתה מודע לזה, נכון?" איציק: "ברור. אני מכניס את הבטן פנימה כדי שאוכל לקרוא את המספרים שעל הצג!"

בדיחה

לשון נקיה

מה שאין כן אם רמת הדיבור בבית גבוהה יותר, אפילו אם הילד ישמע את אותה מילה ברחוב, היא לא תקלט אצלו בכלל. ואפילו אם הוא יחזור עליה, זה רק מן השפה ולחוץ, ולבסוף היא תיעלם לגמרי. נזכיר שלדיבור ישנם קווים אדומים וברורים, ונפרט את רמות הדיבור מהכבד אל הקל. מילים גרועות - לעולם לא לומר אחד לשני או לילדים מילים שמבטאות הגדרות פסיכיאטריות וחולי נפשי. המושג 'מילים לא יפות' ניתן לפרשנות של כל אחד לפי דעתו. לכן, אני מתנצל מראש אם אכתוב מספר מילים לא יפות, וזאת רק כדי ללמד את הקוראים מהם הקווים האדומים. אם בלהט הוויכוח והקטטה, אמא תגיד לאבא: 'משוגע' והילד שמע זאת, מחר הוא יגיד לאחותו - משוגעת. ואז אמא תשאל אותו מי לימד אותך לדבר ככה? ובאמת, מי לימד אותך? ... אבא שאמר לאמא בשעת כעס: 'מפגרת', הילד יגיד את זה לאחותו. והדברים ברורים. הורים יקרים, עוד לא דיברנו על שמות של בעלי חיים או מקצוע, או מילים גסות ולא אסתטיות. כבר מהמילים האלה ומטה אסור לומר.

שמירת כללים בדיבור גם מתי שכועסים ומתקוטטים. הדברים נכונים גם לגבי חינוך הילדים, בשמירה על פה נקי ורמת דיבור נאותה, וגם כאן צריכים לתת דוגמה אישית טובה. אמרו חז"ל: 'שותא דינוקא ... או דאבוה או דאימיה'. תרגום: דיבור הילד מגיע או מהאבא או מהאמא. כלומר, עיקר סגנון דיבורו של הילד נלמד מההורים. כשהם מדברים לא יפה, גם הוא ידבר לא יפה. וכן להיפך, אם הם ידברו יפה, גם הוא ידבר יפה. כמו שאנשים אומרים: 'התפוח לא נופל רחוק מן העץ'. אמר לי פעם מישהו שזה לא כל כך מדויק שהרי בננו חזר מהלימודים עם מילה איומה, שלא הוא ולא אשתו העלו על דל שפתיהם. אז איך חז"ל אומרים שסגנון הדיבור נלמד מההורים? עייתי לו שזה מאד מדויק. שהרי כאשר רמת הדיבור בבית ירודה ונמוכה, הילד במצב של קליטת מילים לא יפות. כשהוא ישמע מילה לא יפה ברחוב הוא ילמד וישנן אותה. ובאמת, יכול להיות שאת המילה הזו ההורים לא אמרו בכלל אבל אם האווירה בבית היא כזאת, זה ייקלט.

סיפור לשבת

הרה"ג רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל

פעם נכנסו לרבינו במוצאי יום כיפור אב ובנו בן השש שהיה חולה בצליאק. לפני רבינו היו מונחות עוגיות, נטל הצדיק אחת מהן וביקש מהילד שיברך עליה. האב חשש מאוד שאכילה זו תזיק לילד והביט בזעזוע על המתרחש. רבינו הרגיעו: "אל תדאג!". בן השש אכל את העוגייה, ומאז נעלמה המחלה כלא הייתה. כשהשתתף פעם רבינו בסעודת מצווה, ניגשה אליו בעלת הבית וביקשה, שיברך את בתה הנשואה, בבן זכר. רבינו השיב: "תיפקדי בעזרת ה'!". האם חשבה שהרב החליפה בטעות בבתה, והעירה את תשומת ליבו לזה. הצדיק צחק ואמר: "גם ברוכה תהיי - ועכשיו קראו לבת!". באה לפניו ובירך גם אותה. ושוב הוסיף: "האם אי אפשר שהאם והבת ילדו כאחת?". כעבור זמן ילדו האם והבת באותו שבוע, ויהי לפלא. סיפר הגאון הרב שמעון גבאי זצוק"ל: פעם אחת ישבתי בצד רבינו ליד מלון גלי צאנו. הוא ראה ילד ושאל: "חכם שמעון מי זה הילד הזה?". אמרתי לו: "זה ילד פלוני בן פלוני". שאלתי אותו: "למה הרב כל כך מתעניין?" והוא ענה לי: "זה ילד, שיש עליו קדושה, לכן אני מתעניין". ואכן זה ילד שהייתה עליו קדושה. פשוט היה רואה ממש דברים - זה רוח הקודש, אחרת אי אפשר להבין דברים כאלו. פעם נכנסה אישה אחת לפני רבינו לקבלת ברכה. הרב אמר את הנוסח: "מי שבירך וכי הוא יברך את הדסה בת פלונית". האישה העירה שלא זהו שמה, אך הרב לא הגיב. לאחר שיצאה החליטה לחקור את אימה אודות שמה המדויק. מה גברה הפתעתה לגלות כי, כאשר נולדה, נתנו לה את השם 'הדסה' משום שהלידה הייתה בבית-הרפואה 'הדסה', אך מאוחר יותר החליפו שם זה באחר. רבינו היה זהיר מאוד בכבוד אביו ואמו. שירת אותם באהבה ובשמחה והיה משתדל בכל כוחו לעשות רצונם ולחלוק להם כבוד רב. בתקופת מלחמת השחרור גר בשכונת קטמון. כל ערב שבת נזהר להגיע עד לרחוב שמואל הנביא בקצה השני של ירושלים לנשק ידי אביו ואמו - חרף הסכנה, מכיוון שביתם היה סמוך לגבול הירדני ממש. וזאת בכדי לקיים דברי האריז"ל לנשק ידי אמו בליל שבת. ושוב חזר ברגל עד לשכונת קטמון תוך כדי ההאפלה ששררה ברחובות. במצוות כיבוד אב ואם היה נזהר בתכלית, אף גם מאד הזהיר אותנו עליה. ברבות משיחותיו היה מזהיר להשתדל מאד להשיג בעיקר בכבודה של האמא. לעולם אל תאמרו: "אמא, אני רוצה שתכני לי אוכל זה" - בלשון פקודה. אלא אמרו: "אמא, אני אוהב אוכל זה", והיא תבין מעצמה ותכין לכם.

מסופר כי בימי מלחמת העולם השנייה, כאשר איש לא ידע מה ילד יום, הגיע לארץ הגאון ר' אליעזר סילבר, אב"ד סינסיטי שבאר"ב, ונשיא ועד ההצלה. הרב ערך ביקור בארץ. בישיבותיה ומוסדותיה, וכלל בביקורו גם ביקור בישיבת 'פורת יוסף'. כאשר הגיע הרב לישיבה, כל הבחורים התרגשו מאוד. לא בכל יום מגיע רב מפורסם וחשוב לישיבה. דממה שררה באולם כשעמד ר' אליעזר על הבימה, ונשא לפני התלמידים שיעור ארוך ועמוק במסכת טהרות. נושא השיעור היה קשה ובסגנון שונה מזה שהתלמידים היו רגילים בו. הם ניסו לעקוב אחר מהלך השיעור. והנה העלה הרב קושיה ומסובכת. כל בחורי הישיבה אימצו את מוחם למצוא תירוץ. לפתע נשמע מפאתי בית-המדרש קול צלול ובוטח, מרצה בבהירות תשובה לקושייה. ר' אליעזר עמד נדהם. הוא לא ציפה לכזו תשובה בהירה, ועוד במהירות כזו. הוא הביט לכיוון שממנו נשמעה התשובה. גם ראש הישיבה הגאון ר' עזרא עטיה הביט לאותו כיוון, אבל על פניו לא נראה כל פלא. היה זה בן-ציון אבא שאול הצעיר. ר' אליעזר ניסה להקשות על סברותיו של ר' בן-ציון ולשאול אותו שאלות נוספות באותו עניין. אך הבחור המשיך לענות על כל שאלה שנשאל תשובה ברורה וקולעת. השיעור הסתיים ובחורי הישיבה ליוו את הרב עד לפתח אולם הלימוד, ומשם יצא איתו ראש הישיבה ר' עזרא. אחרי שהתרחקו מעט מהאולם והבחורים חזרו למקומותיהם, פנה ר' אליעזר לר' עזרא ואמר לו: "דעו לכם, את השאלה הזאת ששאלתי היום בשיעור, שאלתי פעם את הגאון ר' מאיר שמחה הכהן מדוינסק, בעל 'יאור שמח'. ר' מאיר ישב והרהר בשאלה זו במשך למעלה מחצי שעה! עד שענה לי בדיוק את אותו התירוץ שענה תלמידך פה היום". ר' אליעזר היה נרגש מאוד וכשלחץ את ידו של ר' עזרא לפרדה, הוסיף: "התפעלתי מאוד מההבנה המיוחדת של התלמידים כאן ומישרות מוחם. מישיבה זו עתידים לצאת גדולי עולם, ובמיוחד - הצעיר הזה, בן-ציון אבא שאול!". ואכן, דבריו של ר' אליעזר סילבר התקיימו במלואם. מבוגרי ישיבת "פורת יוסף" יצאו גדולי תורה מופלגים, ובראשם הגאון ר' בן ציון אבא שאול זצ"ל

תכנית רדיו 'ביתנו החדש' עם הרב אבנר קוואס

כל יום רביעי בין השעות 21:10 - 23:00

רדיו קול ברמה תדרים

92.1FM / 104.3FM / 105.7FM